

Den helt unika men ömtåliga tron - Del 3: "Evangelium - metod eller barnaskap, prestationskrav eller frihet?"

[Spara som PDF](#)

Denna text och inspelning tillkom utifrån en bibelstudiehelg som Pingstförsamlingen i Munka-Ljungby anordnade den 3-4 maj 2025, och där jag (Lennart) talade. Temat för helgen var *Den helt unika men ömtåliga tron*. Detta är del 3 av 4 delar.

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan, alternativt i en lite bättre spelare i media.bibelfokus.se

Del 3:

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen (mp3).

Bild

Erbjudande om försoning och evigt liv

Bibelns evangelium innebär som du säkert vet något oerhört märkligt och unikt, men också något oerhört stort och fantastiskt. Det handlar primärt om att Jesus dog en blodig död på korset för ALLA våra gjorda och framtida synder, och vår skuld, som för oss innebär försoning med Gud och ett evigt liv! Och Alltsammans är en gåva till oss. Men vi måste tacka ja!

Evangeliets viktigaste teologiska hörnstenar

Jag skall börja denna del med att lyfta fram vad jag tycker är evangeliets viktigaste teologiska hörnstenar. Den första handlar om lagen. Och med lagen menas i princip Moseböckerna med alla föreskrifter som Gud gav judarna. Lagen är inte vägen till försoning med Gud och frälsning, för genom laggärningar blir ingen frälst – det skrev Paulus:

Gal 2:16: "Men eftersom vi vet att människan inte förklaras rättfärdig genom laggärningar utan genom tro på Jesus Kristus, så har också vi satt vår tro till Kristus Jesus, för att vi skall stå som rättfärdiga genom tro på Kristus och inte genom laggärningar. **Ty genom laggärningar blir INGEN människa rättfärdig.**"

Ifrån det här förstår vi också att det är genom tro på Jesus Kristus som vi blir frälsta.

Paulus skrev i Romarbrevet 9:31-33 att lagen till och med är en stötesten som judarna snavade på eftersom de just trodde att de kunde uppnå rättfärdighet genom laggärningar. Det samma gäller för oss: tror vi att vi måste lägga till gärningar för att frälsningen skall bli fullkomlig, då blir det en stötesten som vi kommer att snava på – och göra oss illa. Men vilken roll har då lagen i evangeliet? Jo, den skall ge oss insikt om vår syndanatur:

Rom 3:20: "Genom lagen ges insikt om synd."

Rom 5:20: "Men dessutom kom lagen in för att fallet skulle bli så mycket större. Men där synden blev större, där överflödade nåden ännu mer"

Rom 7:9: "...när budordet kom, fick synden liv"

Bild

Det märkliga med oss människor är att när vi får regler som vi inte får bryta, ja, då kan något i vår köttsliga natur triggas, med begär och uppror, så att vi sätter igång att bryta mot reglerna. Men det man inte känner till, det gör man inte. Så

därför är just detta Guds avsikt med *lagen*, med alla föreskrifter och bud, att göra syndanaturen synlig i våra liv, en upprorsnatur som finns i alla människor.

När vi sedan fått insikt om vår synd, när vi fått känna av syndens konsekvenser i våra liv, då finns en möjlighet att vi vänder oss till Gud med en bön om hjälp. Och då är det fina att Gud har ordnat det så, att vi kan bli frälsta trots alla våra tillkortakommanden och all vår synd och skuld, och trots att syndanaturen kommer att finnas kvar. Det handlar om en rättfärdighet som Gud vill ge oss som en fri gåva, OM vi tackar ja:

Rom 8:3: "Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den syndiga naturen, **det gjorde Gud** genom att sända sin egen Son som syndoffer, han som till det yttre var lik en syndig människa, och i hans kropp fördömde Gud synden."

Rom 3:21-25: "Men nu har utan lagen **en rättfärdighet från Gud** blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla som tror. Ty här finns ingen skillnad. **Alla har syndat** och saknar härligheten från Gud, och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem. Honom har Gud, genom hans blod, ställt fram som en nådastol, **att tas emot** genom tron."

Att tas emot! Alla människor har syndat, men Gud vill frälsa alla genom att vi *tar emot* hans fria gåva i evangeliet, och den gåvan är en rättfärdighet som kommer från honom.

Om vi sätter vår förtröstan till detta och tror Guds Ord, att vi håller detta för att vara sant, att vi vill stå och gå på detta löfte, ja, då räknas vi som rättfärdiga, trots att vi inte är det i oss själva. Denna tillräknade rättfärdighet är nog det viktigaste att förstå i hela evangeliet! Här är en oerhört viktigt bibelvers som jag brukar kalla för "lilla evangeliet", för att den är så kort men ändå så fulländad i sitt innehåll:

Rom 4.5: "Men den som **utan att bygga på gärningar** tror på honom som förklarar **den ogudaktige** rättfärdig, honom **räknas hans tro till rättfärdighet.**"

Som du ser här så räknas inte gärningarna alls, utan det är vår tro som räknas. Vi kan alltså inte komma till Gud med egna gärningar i ryggsäcken; **det är till och**

med ett villkor att vi kommer utan gärningar! Och det här handlar inte om att tro *på* Gud, som typ att tro att Gud finns, utan det handlar om att *tro Gud*, att tro hans ord och hans löften, att hålla dessa för att vara sanna, att tro att Gud talar sanning! Paulus förtydligar detta med att ge Abraham som exempel:

Rom 4:3: "Ty vad säger Skriften? Abraham **trodde** Gud, och det **räknades** honom till rättfärdighet"

Här står inte att Abraham trodde *på* Gud, utan det står att han *trodde* Gud! Det är tydligare så. Han höll det som Gud hade lovat för att vara sant, och det innebar att Abraham gav sig av och liksom gick på Guds löfte om att av Abrahams säd skulle det bli ett stort folk. Att Abraham trodde Gud visade sig alltså i att han gav sig av, och då *tillräknades* Abraham en rättfärdighet från Gud. I sig själv var Abraham inte alls en felfri man, det ser vi när vi läser om honom i Gamla testamentet, men tack vare den tilltro han hade till Gud, så *räknades* han ändå som rättfärdig. Det är så här som vi blir försonade med Gud och får frid med honom:

Rom 5:1: "Då vi alltså har förklarats rättfärdiga av tro, har vi **frid med Gud** genom vår Herre Jesus Kristus."

Så trots att även vi fortsatt är syndare, så *räknas* vi som rättfärdiga när vi har satt vår förtröstan och tillit till Guds fria gåva – som alltså i grunden är Jesu försoningsdöd på korset för vår skull. Lägg denna bibelvers på minnet, för den är så oerhört viktig och central i evangeliet!

Romarbrevet 4.5: "Men den som **utan att bygga på gärningar** tror på honom som förklarar **den ogudaktige** rättfärdig, **honom räknas hans tro till rättfärdighet.**"

Detta är alltså Guds fria gåva till oss:

Ef 2:8-9: "Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, **Guds gåva är det**, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig."

Guds gåva innebär också evigt liv. Den som tror på Jesus HAR evigt liv – sa Jesus själv i bl.a. Joh 6:47. Det är egentligen inte krångligare att ta emot denna gåva än att ta emot en present och tro att den presenten verkligen är till mig. Men observera detta: att det inte är tron i sig som frälser oss, utan det är Gud som

frälser oss till evigt liv hos honom.

Det här var alltså de viktiga hörnstenarna i evangeliet – vad jag tycker.

Evangeliets innebörd är helt unik!

Jag skall lite fritt citera några punkter som finns i min lilla skrift "[Evangelium - Guds erbjudande om försoning och evigt liv](#)" och som kan vara bra att grunna lite över:

- Evangeliet skall skänka frihet, glädje och hopp. Hittar vi inte en sådan beskrivning av evangeliet, då har vi INTE hittat Bibelns evangelium!
- Hittar vi inte fram till något som är helt och hållet unikt med evangeliet, då har vi INTE hittat Bibelns evangelium!
- Hittar vi ett evangelium som kan gillas av en majoritet av mänskligheten, då har vi tyvärr INTE hittat Bibelns evangelium, utan ett falskt evangelium! Vägen är smal...
- Hittar vi ett evangelium som erbjuder framgång, fullkomlig hälsa och rikedom, då har vi INTE hittat Bibelns evangelium, utan ett falskt evangelium!
- Hittar vi ett evangelium som är svårbegripligt för barn och olärda och/eller kostar pengar, då har vi INTE hittat Bibelns evangelium, utan ett falskt evangelium!
- Hittar vi ett evangelium som inte erbjuds till alla, då har vi INTE hittat Bibelns evangelium, utan ett falskt evangelium!
- Hittar vi ett evangelium som inte innebär barnaskap och trons vila – en vila från onödiga bekymmer och laggärningar – då har vi INTE hittat Bibelns evangelium, utan ett falskt evangelium!

Evangeliet är också det samma som den smala vägen – som Jesus talade om (Matt 7:14). Och varför är då vägen smal? Jo, för där får inte plats en massa krimskrams; det är egentligen en mycket enkel väg. Evangeliet är så enkelt att ta emot, att det är själva *enkelheten* som gör det svårt för oss att ta emot det, eftersom vi föredrar det avancerade! Och detta är då en anledning till att långt ifrån alla människor kommer att tacka ja. Lägg detta med enkelheten på minnet!

Denna enkelhet gör att även barn och förståndshandikappade skall kunna ta till sig evangeliet utan problem. Och just därför sa Jesus så här:

Mark 10:15: "Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in."

Barnskapet

Bild

Hur tar man då emot Guds rike som ett barn? Hur tar vanliga barn emot en gåva, en present? Börjar de genast ifrågasätta gåvan? Försöker de säga att de inte är värda en present? Börjar de direkt klaga på att gåvan inte ges på rätt sätt, eller att den inte är förpackad och inslagen snyggt och rätt? Börjar de klaga på gåvans givare? Eller tackar de genast nej och vänder på klacken och går sin väg? Nej, jag tror att de flesta barn är väldigt nyfikna, glada och tacksamma när de får en present. De ifrågasätter inte en massa utan tar tacksamt emot. Och de börjar inte genast analysera gåvan och plocka sönder den i molekyler.

Så när det gäller att ta emot Guds gåva i evangeliet, då kan vi lära oss mycket genom att tänka på hur barn gör. Men tyvärr är det så med oss vuxna, att vi ofta vill ha evangeliet grandios, gärna uppställt snyggt i tabeller, vi vill behärska det som riktiga proffs, och man skall kunna vända ut och in på det för att hitta alla hemligheter, fördelar och välsignelser osv, osv. Många ifrågasätter både givaren och gåvan och har synpunkter på både det ena och andra istället för att bara ta emot. Så är det kanske inte med dig, men det här med att krångla till evangeliet, att utöka det eller förminska det, eller förkasta det, det är något som kommer som en följd av vår köttsliga syndanatur – och det blir allt vanligare. Ofta kopplas gärningar till evangeliet, och man lägger till riter, metoder och tekniker. Och då kommer alltså människan själv och hennes förmågor i centrum istället för Guds nåd och HANS gärning.

Evangeliet skall som sagt tas emot i **tro**. Men ofta görs även tron till en prestation trots att även tron är en gåva:

Joh 6:27-29: " 'Arbeta inte för den mat som tar slut utan för den mat som varar och ger evigt liv och som Människosonen skall ge er. På honom har Gud, hans Fader, satt sitt sigill.' De frågade honom: 'Vad skall **VI** göra för att utföra Guds gärningar?' Jesus svarade: '**Detta är GUDS gärning, att ni tror** på den som han har sänt.' "

Här ser vi hur självfokuserade och metodorienterade personer frågar Jesus vad DE skulle göra för att utföra det som Gud vill. Men så kommer Jesus som vanligt med ett smått oväntat svar: att det är **Guds gärning** att de kan tro på Jesus. Nästa bibelord säger något i samma riktning, men på ett lite annorlunda sätt:

Joh 6:44: "Ingen kan komma till mig [Jesus], om inte Fadern som har sänt mig **drar** honom"

Alltså är även tron på Jesus en gåva från Gud, och tron fungerar sedan som en dörröppnare för det som Gud vill ge oss via evangeliet: som försoning, evigt liv, ett barnskap här och nu, en trons vila, en frihet i Kristus, den Helige Ande som vår Hjälpare, och helgelse. Som nyväckt kristen har man alltså blivit förd fram till Jesus av Fadern, och man har fått tron som en gåva, men vad gör man sedan? Låter jag Gud vara Gud, eller springer jag till Kunskapens träd och hoppas kunna få häftiga kunskaper som skall boosta mitt kristna liv? Låter jag Gud få leda mig framåt i den takt som han vill, eller jagar jag fram på snabba hästar (Jes 30:16). Här kommer enkelheten och barnskapet in igen. Genom tron på Jesus har vi fått rätten att bli Guds barn, och det är så klart tänkt att vi även skall fortsätta att leva som Guds barn:

Joh 1:12: "Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn."

Gal 3:26: "Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus."

Om vi nu blivit Guds barn, skall vi då sticka ifrån vår Pappa för att just boosta vår kristna tro? Eller skall vi stanna kvar hos Pappa och låta **honom** lära oss det han vill lära oss i den takt som **han** bestämmer? Här kan vi fundera över hur barns relation bör vara till sina jordiska föräldrar - om vi nu utgår från en vanlig och harmonisk barnfamilj.

Som barn skriver man inte lappar till mamma och pappa om man vill dem något, man bara pratar på. Som barn går man inte på kurser för att lära sig att kommunicera med sina föräldrar; kommunikationen kommer med tiden och när

den behövs. Man tändar inte stearinljus och rökelse när man skall prata med sin mamma och pappa. Man håller inte på och gör sig till för att de skall lyssna. Vill man ha hjälp av mamma eller pappa, eller att man vill få något, ja, då säger man som barn det rakt på sak utan krusiduller. Och genom att bara titta på föräldrarna lär man sig som barn väldigt mycket.

Ifrån sådana här tankar tycker jag vi kan lära oss något om hur barnskapet inför Gud bör vara. Krånglar vi inte till detta barnskap, då kommer vi automatiskt in i en trons vila – förr eller senare. Trons vila handlar även om insikt i vad evangeliet innebär. Har man fått evangeliets erbjudanden klart för sig, ja, då är trons vila inte långt borta. Så en egen god bibelläsning – och kanske även bra undervisning i evangeliets grunder – är viktig för att man skall kunna komma in i och leva vidare i barnskapet och en trons vila.

Heb 4:10: "Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina."

Barnskapet är alltså en förutsättning för att den kristna tron skall bli sann, enkel, vilsam och okomplicerad. Men det innebär inte att man blir *barnslig*. En sekt i USA tolkade barnskapet helt galet fel. De gick med blöjor på sig för att vara som barn inför Gud. Det borde varje nykter kristen förstå att det var en galenskap utan like, men så var ju detta i USA:s ofta villfarna kristenhet, där det verkar vara möjligt att göra precis vad som helst.

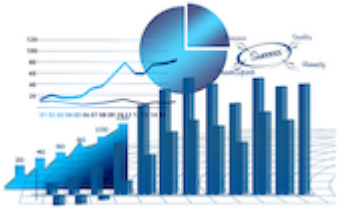
Jag skall lite kort berätta vad som hände mig en gång när jag pratade med en kille som var djupt inne i New age. Vi pratade lite allmänt om den kristna tron, och då förstod jag att han var både okunnig och hade mycket fördomar om den kristna tron. Men så kom jag in på det barnskap som erbjuds oss i en sann kristen tro. Jag beskrev då vilken vila från gärningar, tekniker och metoder det barnskapet för med sig. Och DÅ blev han helt tyst och fundersam! Han insåg plötsligt att vi har något som är helt unikt och mycket värdefullt!

Inom New age finns ju ingen ände på tekniker, metoder och undervisning. Bok- och kursutbudet är enormt inom New age! Men tyvärr har det blivit på samma sätt även i kristenheten: utbudet är enormt! Varför skall man t.ex. gå 7 eller 10 år i en bibelskola – som dessutom kostar pengar? Vad tror man att man skall uppnå med det? Kanske en del tror att de skall bli fullfjädrade gudsmän eller gudskvinnor, men istället kommer många ut som andliga vrak eller med ett kraschat psyke från sådana bibelskolor – som proppar sina elever fulla med vilseledande kunskaper, metodtänkande och tekniker. Ser på man på sådana här

saker ur ett barnskapsperspektiv så är det totalt oförenligt med evangeliets väg för oss.

Metodorienterad tro

Bild

Tyvärr har många som kommit till någon form av tro på Jesus fått en felaktig undervisning och kanske blivit vilseledda in i villoläror, och då har barnskapet och trons vila gått förlorad. Fokus på vad GUD har gjort och vad HAN vill göra för oss har då bytts ut mot fokus på JAG, MIG och MITT och vad JAG skall göra – och vad JAG inte skall göra. Då blir det ett liv efter ena eller andra formen av lagiskhet. Det blir ett liv efter metoder och tekniker, ett liv efter Kunskapens träd, ett liv efter bokstaven. Villoläror är vanligen *kunskapssystem*, alltså hela system uppbyggda av en massa "andliga" kunskaper som ligger mer eller mindre utanför Bibelns ramar.

Metodorienterad kristen tro, där man skall bli expert och lära sig HUR, den kan låta så här om man kollar på en sådan aktuell kurs:

- HUR du själv kan höra Herrens röst.
- HUR du ber för de sjuka.
- HUR du profeterar och för otrogna till Jesus Kristus.
- HUR du går djupare i intimiteten med Herren.
- HUR du förbereder dig för ett liv i den övernaturliga tjänsten.

Det här är ett exempel taget direkt från en hemsida för något som kallas för *School of the Supernatural* – i Sverige – hua mig! Det här faller helt och hållet utanför det barnskap som vi är kallade till inför Gud. Det faller även utanför den förtröstansfulla tron på Gud och beroendet av den Helige Ande som skall våra vår Hjälpare.

När man betraktar sådana här företeelser i kristenheten utifrån barnskapsperspektivet, då känns det väldigt konstigt. Hur känns t.ex. begrepp som "effektiv bön" eller "strategisk bön" om man begrundar det utifrån barnskapsperspektivet? Ska man behöva påverka Gud via strategier, rätt valda

ord, rätt tonläge, vid rätt tillfälle? Det känns i så fall som att Gud är ovillig, lynnig, svårcharmaderad eller mekanisk. Det enda viktiga som Bibeln egentligen lär oss om bön är att vi skall be enkelt och vara uthålliga. För det behöver man inte gå på kurs. Bön skall bara vara hjärtats samtal med vår Far i himlen. Ibland blir bönen bara som suckar. Ibland kanske som uppgivna suckar! Men så får det lov att vara.

Så när det gäller sådana här sammanhang som *School of the Supernatural*, så ställer man Hjälparen, den Helige Ande, helt åt sidan; man blir sin egen expertis och går långt utanför vad Bibeln erbjuder och godkänner. Det blir ett liv efter Kunskapens träd!

Faran med kunskap

Kunskap kan helt klart ta död på barnskapet. Paulus skrev så här:

2 Kor 3:6: "Ty bokstaven dödar, men Anden ger liv."

Paulus kunde nog lika gärna ha skrivit att "kunskap dödar". För med bokstaven här menar Paulus just kunskap om buden och regler i Gamla testamentet. Men det är ju inget fel på GT i sig, utan felet ligger hos oss. Det handlar om hur vi förhåller oss till bibelkunskaper, hur vi tar till oss Bibelns undervisning, och även religiösa kunskaper i övrigt. Börjar man gå i en expert-riktning, in i andliga kunskapssystem där man skall behärska allt som om det vore matematiska formler, då har man sig själv i fokus istället för Jesus/Gud, och då kvävs det sanna andliga livet succesivt; då kvävs barnskapet.

Men helt klart behöver vi ändå vissa kunskaper för att bli frälsta. Vi behöver även lite kunskap för att förstå hur det kristna livet skall levas. Det samma gäller kunskaper som kan hjälpa oss med att inte bli vilseledda. Och har någon trasslat in sig i villoläror, då kan en sådan person behöva särskilda kunskaper för att trassla sig ur villolärorens garn. Men utifrån barnskapsperspektivet kan vi alltså förstå att vi kan få för mycket kunskap, felaktiga kunskaper, vilseledande kunskaper, och absolut även onödiga kunskaper. Frågan är egentligen om vi enbart vill ha kunskap om Gud, om hans vägar, om hans välsignelser, eller om vi vill lära känna honom?

Så nu kan vi fundera lite kring hur det var på Jesu tid med de religiösa experterna – för utifrån det har vi något att lära. Som du säkert minns från evangeliernas berättelser så var det framförallt de som allra mest hade studerat skrifterna och lagt sig till med en omfattande teologi kring den judiska tron, som fullständigt missade Jesus. De kunde alla profetior om Messias utantill, men när Jesus stod där

mitt framför dem, då fattade de inte vem det var; deras kunskap var så kär för dem att de hade förblindats av den! Och det är precis så som Gud vill att det skall bli när vi hellre ser till kunskaper än till honom:

Matt 11:25: "Vid den tiden sade Jesus: 'Jag prisar dig, Fader, du himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för de små.' " (kan även översättas: "för dem som är som barn.")

Joh 5:39-40: "Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig. Men ni vill inte komma till mig för att få liv."

I detta finns en otroligt viktig varning till oss: Vi kan bli så uppfyllda med kunskaper **om** den kristna tron – via böcker, videos, predikningar, undervisning, osv – att vi till slut inte längre känner igen den sanna, enkla, kristna tron. Då har man alltså gått vilse. **Jag tror detta är ett av huvudproblemen i kristenheten idag! Många har samlat på sig för mycket kunskap, och mycket av kunskapen är dessutom felaktig och vilseledande!**

Man använder inte heller sina kunskaper på rätt sätt. Det saknas ödmjukhet. Ett tillfälle när detta kan bli ett mycket allvarligt problem och helt avgörande, det är i den yttersta tiden. Judarna misstog sig när det gäller vem Jesus var och är. Många kristna kan komma att gå fel när det gäller Antikrist. Detta bibelord passar som en varning för vår tid:

2 Tim 4:3: "Det kommer en tid då människorna inte längre vill lyssna till den sunda läran utan skaffar sig den ene läraren efter den andre, därför att det kliar i dem att få höra sådant som de önskar." *NT 81*

Detta handlar alltså inte om avfall till otro eller omoral det här, utan avfall till villfarelser. Det förstår vi för att de som bibelordet profeterar om vill ha ännu fler lärare, lärare som kommer med sådant som man sukter efter.

Har vi glömt bort omvändelsen?

På den första pingstdagen predikade Petrus så att en stor skara kom i andlig nöd; de kände skuld inför det faktum att de hade varit med om att få Jesus korsfäst. Det var egentligen den största synd de kunde begå; de korsfäste ju sin egen Gud! När de frågade vad de då skulle ta sig till så svarade Petrus så här:

Apg 2:38: "**Omvänd er** och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva."

I det här får man inte glömma bort att det var judar som stod där och lyssnade till Petrus predikan. Och just för att de var judar så var de insatta i Skriften – alltså det som vi kallar för Gamla testamentet – så de hade gedigna förkunskaper. Och det innebar att de visste vad omvändelse är för något, nämligen att underordna sig Gud, hans vilja och hans väg.

De hade varit förblindade när det gäller Jesu framträdande som Messias, men så vaknade de upp när Petrus predikade.

Bild

Jag tycker det är en relevant fråga att ställa oss idag, ifall omvändelsen har glömts bort i kristenheten? Jag tycker det är ganska uppenbart när man samlar tusentals människor till massmöten och efter lite predikan eller bara lite flashiga vittnesbörd – som inte alltid är förankrade i Bibeln – ber folk räcka upp en hand om de vill bli frälsta. De flesta har idag väldigt dåliga bibelkunskaper, så vad det är som folk responderar på vid sådana tillfällen är ju den stora frågan. De vet troligen ingenting om evangeliets grunder, inget om synd och förkrosselse, inget om omvändelse, helgelse och evigt liv. Så **om** nu omvändelsen finns där är tveksamt.

Nu får det inte bli så att omvändelsen blir en gärning eller en prestation från människans sida. Men det är faktiskt så, att skall man kunna tacka ja till Guds fria gåva i evangeliet,

då innebär det faktiskt att man underordnar sig Guds vilja och ordning. Man underordnar sig Gud som just GUD, och man inser att det måste få vara HAN som skall sitta på tronen i mitt liv och inte mitt stora JAG. Detta är en naturlig del i att ta emot Guds gåva: att man underordnar sig.

Men vad är det då som kan föda fram en äkta omvändelse och tro? Jo, tron kommer av predikan, alltså en sunt bibelförankrad förkunnelse om evangeliet, om Jesus, försoningen, omvändelsen, rättfärdiggörelsen, frälsningen, osv.

Rom 10:17: "Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord."

Om man som människa är öppen för Guds tilltal via Ordets förkunnelse, det är då som Gud drar människan till omvändelse och frälsning. Och faktum är att även omvändelsen då blir en gåva; det är alltså Gud som ger även omvändelsen. Vi skall läsa några bibelord som säger oss detta:

Apg 11:18: "Så har Gud skänkt också åt hedningarna den omvändelse som ger liv."

2 Tim 2:25: "Kanske ger Gud dem omvändelse, så att de kommer till insikt om sanningen"

2 Petr 3:9: "Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig."

Omvändelse handlar alltså om att gå en annan väg, in på den väg som Gud vill att man skall gå. Det handlar om att man ödmjukt överlåter sitt liv i Guds händer, att man sätter Gud på tronen i sitt liv istället för att man själv sitter där. Det handlar också om att man börjar tänka annorlunda, att man vill sluta med sådant som är synd, att man börjar tänka i linje med Bibeln och Guds tankar. Därför är det viktigt att man rotar sig i Bibelns undervisning. Allt detta kommer naturligt, förr eller senare, efter att man tackat ja till försoningen med Gud. Och att omvändelse inte är något jobbigt eller negativt kan vi förstå av detta bibelord:

Apg 14:15: "Vi predikar för er **det glada budskapet** att ni skall omvända er"

Omvändelsen betyder ju frihet och barnskap, och varför skulle det inte göra oss glada?! Så även detta bör en förkunnelse innehålla när man talar till icke-troende. MEN! Omvändelsen kan så klart ändå föra med sig tårar, antingen på grund av all synd och skuld som man bär på, eller så är det glädjetårar! Evangelisten Frank Mangs sa så här: "*Utan tårar, ingen väckelse*". Så visst förekommer det tårar av olika slag när folk omvänder sig.

Helgelsen

När vi kommit till tro så kommer Gud att forma oss efter sin vilja, men han gör det inte mot vår vilja. Det är detta vi kallar för helgelsen. Vi formar inte oss själva som kristna genom goda gärningar eller ett religiöst beteende. Helgelsen handlar **inte** om prestationer från vår sida eller att vi stramar upp oss. Helgelsen är **Guds** verk i oss:

Fil 2:13: "Ty Gud är den som verkar i er, **både vilja och gärning**, för att hans goda vilja skall ske."

Tit 2:11-12: "Guds **nåd** har uppenbarats till frälsning för alla människor. **DEN fostrar oss** att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och i stället leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är"

Heb 13:21: "**Må han fullkomna er** i allt gott så att ni gör hans vilja, och **må han verka i oss** det som behagar honom genom Jesus Kristus."

Så helgelse handlar inte om att ta sig i kragen och liksom sätta igång med en massa goda gärningar för att man skall se ut att vara en äkta kristen. Man får räkna med att man kommer att fortsätta att synda även som kristen; syndanaturen som finns i oss alla försvinner inte helt förrän den dag då Jesus kommer tillbaka. Men tack vare Guds verk i och med oss så avtar både begär och synd successivt i våra liv. Men jag tror helgelsen bara fungerar om man är inne i nådens domän; nåden spelar alltså en avgörande roll i vår fostran – som ser vi ser i det andra bibelordet; regler och bud har **inte** huvudrollen i vår helgelse.

Vi kan jämföra detta med judarnas ökenvandring, som helt klart inte bara är sann historia utan även en profetisk bild för vår vandring som kristna. Och där i öknen så dog alla de som liksom stod emot Gud, och som inte ville lyda Guds tilltal. Det var därför som vandringen tog 40 år, och inte bara någon vecka som annars hade räckt för att komma till det utlovade landet. Det är en bild för hur syndanaturen och begären inom oss, det som står emot Gud och hans vilja, får dö bort successivt under vår vandring som kristna.

Jag tycker det även är intressant att läsa om judarnas intåg i det utlovade landet och när de gick över floden Jordan, för jag tror även den händelsen utgör en profetisk bild för oss.

Josua 5:2-7: "Vid den tiden sade Herren till Josua: 'Gör dig flintknivar och omskär Israels barn för andra gången.' Då tillverkade Josua flintknivar och omskar Israels barn vid Förhudshöjden. Orsaken till att Josua omskar dem var denna: Alla män som dragit ut ur Egypten, alla stridsdugliga män, hade dött under ökenvandringen efter uttåget ur Egypten. Visserligen hade alla de som kommit ut blivit omskurna, **men de som var födda under ökenvandringen efter uttåget ur Egypten var alla oomskurna**. Ty Israels barn vandrade i öknen i fyrtio år, till dess hela folket - alla stridsdugliga män - som dragit ut ur Egypten var döda eftersom de inte lyssnade till Herrens röst. Därför svor Herren att han inte skulle låta dem se det land som han med ed hade lovat deras fäder att ge oss, ett land som flödar av mjölk och honung. Men deras söner, som han lät komma i deras ställe, **dem omskar nu Josua**, ty de var oomskurna, eftersom de inte hade blivit omskurna under vandringen."

Om vi ser floden Jordan som en bild för övergången till vårt evighetsliv ("när vi går över floden..."), så kan den omskärelse som Josua lät göra på andra sidan Jordan vara en bild för den förvandling till fullkomlighet som vi kommer att få uppleva FÖRST när vi får möta Jesus; det är först DÅ vi blir av med alla begär och synder. Jag tycker det är vad Paulus uttrycker i detta bibelord:

1 Kor 15:51: "Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, **men vi skall alla förvandlas**, i ett nu, **på ett ögonblick**, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall **förvandlas**."

Så vi kommer inte att bli 100% helgade här och nu. Men det innebär inte att nåden och helgelsen är en slags fri licens till att fortsätta att synda. Frälsningen innebär att *lagen* förlorar sitt grepp om oss, och vi får genom Guds nåd mer och mer kraft, förmåga och även lust att sluta synda. Och i den mån vi kan, så skall vi då avstå från allt som vi med vårt förnyade sinne förstår är fel och osunt. Men vår frälsning hänger inte på detta. Men vårt välmående och andras välmående här och nu kan bero ganska mycket på vilka val som vi gör och vad vi ägnar oss åt. Så både frälsningen och vår helgelse är något som Gud ger oss, och även viljan att leva som Gud vill. Och vi skall då vandra efter den nåd, kraft och insikt som Gud ger var och en av oss just nu, absolut inte efter andras helgelse, insikter och åsikter.

Jag skall avsluta denna del 3 med två viktiga bibelord i repris:

Rom 4.5: "Men den som **utan att bygga på gärningar** tror på honom som förklarar **den ogudaktige** rättfärdig, honom **räknas hans tro till rättfärdighet.**"

Fil 2:13: "Ty Gud är den som verkar i er, **både vilja och gärning**, för att hans goda vilja skall ske."

/Lennart

[TILL DEL 4: " Vandra i Anden" →](#)

[← TILL DEL 2: " Det stora avfallet"](#)